

Mohou se postit hosté na svatbě, dokud je ženich s nimi? (Mk 2,19)

To je otázka, kterou Kristus v Markově evangeliu dává jako odpověď na námitku lidí, proč se učedníci Jana Křtitele a stoupenci farizeů postí a jeho učedníci nikoli. Nám, milí přátelé, do postního času zbývá ještě několik dní, a přesto, že máme ženicha, Krista, mezi sebou, jsme bezpochyby odhodláni postit se, počínaje Popeleční středou, která letos připadá na 17. únor.

Má tedy náš novozákonní půst smysl? Odříkání si jídla, zábavy i věcí příjemných a naopak snaha o skutky bliženské lásky i o hlubší modlitbu jsou už ve Starém zákoně výrazem kajícího nad vlastními hříchy a pokáním, které Hospodin rád přijímá. Vždyť, jak pokorně poznamenává žalmista v 51. žalmu, „zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.“ Pro židy se postem vyjadřoval smutek, bolest a pláč, které v duchu našeho nadpisu neměly nic společného s radostným svatebním veselím. Starozákonní půst měl však i další význam. Byl přípravou na velká Boží zjevení ve smyslu větší otevřenosti vůči Bohu a touhy po něm, a v důsledku toho menšího důrazu na skutečnosti, kterými se člověk běžně zabývá a které jej Bohu vzdalují.

Víme dobře, že v našem postě se jedná právě o obrácení, přiblížení ke Kristu. Známe jej, jsme jeho vyznavači a v tomto smyslu jej už máme. Ale známe ho dobře, jsme skutečně jeho opravdovými vyznavači, dáváme mu přednost přede vším, nebo více upřednostňujeme všechno před ním? Využijme tedy znovu této mimořádné příležitosti nikoli k pouhému

splnění jednorozhodných nebo jednorázových povinností, které vyplývají z našeho vyznání, ale především k novému a hlubšímu poznání Krista, snoubence naší duše, k přiblížení se k němu a k setkání s ním. Díky postnímu snažení se i v našem společenství a na každém z nás má o Velikonocích zjevit nekonečná Boží láska, vyjádřená Kristovou obětí, smrtí a zmrtvýchvstáním.

P. Vladimír Málek

Příprava na první přijetí svátosti smíření a svatého přijímání

Každoročně v postní době začíná u sv. Vojtěcha příprava dětí na první přijetí svátosti smíření. Ke svátosti smíření přistoupí děti před velikonocemi v sobotu 27. března k prvnímu svatému přijímání potom v neděli 6. června při mši svaté v 10 hodin. Příprava probíhá během pravidelných setkání po nedělní mši a pokračuje i v rodinách během týdne. Rodiče jsou důležitou součástí procesu přípravy a proto se některých nedělních setkání zúčastňují.

K přípravě jsou zvány všechny děti ve věku nejméně sedmi let. První setkání bude v neděli 21. února. Do té doby rodiče mohou svoje děti přihlásit u P. Vladimíra nebo jáhna Martina.

Vít Grec

Hospodaření duchovní správy v roce 2009

Za minulý rok jsem měli tyto výdaje:

- **Materiálové výdaje 289 161 Kč** – Bylo to především liturgické oblečení pro ministry, bohoslužebné knihy, doplnění litur-

gických předmětů, dále mešní víno, hostie, květiny pro výzdobu, žárovky, úklidový a hygienický materiál, nějaké katechetické pomůcky a materiál pro kancelář (náplně do tiskárny, papír apod).

- **Nakupované služby 335 710 Kč** – Zde je několik „tradičních“ velkých položek: platby za teplo, vodu a elektřinu 162 000 Kč, dále 42 000 Kč nájemné, úklid po našich akcích 80 000 Kč. Také jsme hradili některé opravy, jako opravu mikrofونů apod. Necelé 2 500 Kč byly náklady, které máme s provozováním našich webových stránek. Vytištění jednoho čísla Vojtíka stojí mezi 500 a 800 Kč, podle rozsahu.
- **Dary 231 760 Kč** – V této položce jsou odesílané sbírky, které arcidiecéze vyhledává. V součtu toto činí 103 532 Kč. Do svépomocného fondu arcidiecéze jsme odvedli 27 390 Kč. Tuto částku stanovil pan arcibiskup, podle jehož rozhodnutí se odvádí 10 % ze sbírek. Další částka 100 838 Kč je pak součtem položek, kterými jsou: dar 67 000 Kč, který jsme předali arcibiskupství na dobudování bezbariérového vstupu a pravidelné příspěvky duchovní správy dětem na letní tábor a jarní a podzimní tažení. Také drobnosti k Mikuláši a vánocům jsou v této částce zahrnuty.

Příjmy byly tyto:

- **Sbírky a dary 673 872 Kč** – Zde jsou sbírky a dary, které zůstávají kostelu, ale i oněch 103 532 Kč, tedy sbírky, které jsme odeslali dalším institucím jako dar. Sbírký při mších, které zůstávají pro naši potřebu činí 273 905 Kč.

Rozdilem výše vypsanych částek bychom mohli dojít k závěru, že jsme v katastrofální finanční situaci. Mohu Vás ujistit, že nejsme. Duchovní správa vede podvojný účetnictví a to znamená, že vždy při přechodu z jednoho roku do druhého dochází k časovému přesahu některých dokladů.

Poslední údaj je stav financí: v pokladně a na účtu jsme měli k 1. lednu 37 092,74 Kč, k 31. prosinci 95 627,79 Kč.

Jako zodpovědný ekonom tedy říkám: finanční problémy nemáme, ale musíme být skromní. O našem společenství se může po pravdě říci: ve své potřebě jsme skromní, k potřebám bližních jsme velkorysí. Každoročně odesílané sbírky toto potvrzují. Zaplať Pán Bůh. Kéž nám toto zůstane.

Jáhen Martin

Stoletá Milada Pastorová vzpomíná

V neděli 3. ledna uprostřed nás při mši svaté oslavila své sté narozeniny paní Milada Pastorová. Gratulantů bylo požehnaně. Využili jsme této příležitosti k tomu, abychom prostřednictvím její vnučky, paní Ivy Jankovské, získali pár vzpomínek na léta prožitá v Dejvicích

a u svatého Vojtěcha. Paní Milada Pastorová se svým manželem Bohuslavem Pastorem a dvouletou dcerou Milunkou se přestěhovali v roce 1940 do domu na rohu nynější Evropské a Šárecké ulice, téměř naproti

kostelu sv. Vojtěcha, ve kterém byl pan Pastor jedním z varhaníků a kde vedl i pěvecký sbor. Ve sboru zpívala například paní Luňáčková, která se potom starala o pana kardinála Berana a doprovázela ho do Říma. Při slavnostních příležitostech zpíval i přítel pana Pastora Václav Nouzovský, člen Národního Divadla.

Pro děti fungovala tzv. „besídka“, děti měly náboženství, nacvičovaly divadelní představení. Jednou se nepozorovaně na zkoušku dětského představení dostavil i pan kardinál

Beran. Jsa drobné postavy, zůstal chvíli „ukryt“ mezi dětmi.

Kostel byl už tenkrát centrálně vytápěný, vepředu v presbytáři u hlavního oltáře byly po stranách stupňovité lavice, kde sedávali při nedělních mších bohoslovci. V postranních lodích byly oltáře a velmi často zde byly slouženy „komorní“ mše, neohlašované pro veřejnost. Bohoslovci využívali pro chvíle rozjímání i zahrady patřící nyní hotelu Praha.

Za války byl ve sklepních prostorach v místě dnešního nově zbudovaného nájezdu kryt. V Masarykových kolejích sídlilo gestapo, v průběhu války byl kostel uzavřen, protože gestapo neváhalo střílet.

V létě 1945 se vrátil pan kardinál Beran z koncentračního tábora a rovnou ve vězeňských šatech, hnědošedém mundúru, se zúčastnil mše.

V roce 1953 byl kostel znovu uzavřen a usídlila se v něm a v celé budově semináře redakce časopisu Otázky míru a socialismu. V témže roce se paní Pastorová s rodinou odstěhovala do Bohdanče a posléze do Pardubic. Do kostela sv. Vojtěcha se pak vrátila téměř po padesáti letech. Posledních deset let bydlí u své dcery a společně chodí ke sv. Vojtěchu i nadále.

Děkujeme za pár střípků z jistě bohaté mozaiky vzpomínek. Živě dokreslují fakta, která jsme o historii našeho kostela před lety seriálově publikovali ve Vojtíku. Přejeme paní Pastorové stále svěží paměť a dobré zdraví a těšíme se, že se s ní budeme i nadále o nedělích setkávat.

Iva Jankovská a Vít Grec

Slovo do vlastních řad

„Máme-li při dnešním slavení eucharistie a samozřejmě kdykoli při bohoslužbě plodně a s užitkem zachytit Boží slovo, je nezbytně nutné, abychom pro ně vytvořili prostor ve svém nitru,“ tak zní první věta úvodu k Ne-

dělní liturgii na 3. neděli v mezidobí. Čtu si ji v kostele přede mší a věřte, ten prostor v nitru se mi vytváří nelehko. Moje uši neodbytně zaplavují útržky hovorů z blízkých i vzdálenějších debat z kostela i obou bočních lodí – tedy i z té, ve které je k tiché adoraci vystavena Nejsvětější svátost. Před desátou začínají hrát varhany, aby se lidé již mohli ztišit a disponovat se k bohoslužbě. Efekt je přesně opačný. Debatéři přidávají na hlase, aby se slyšeli. Snažím se ty hovory neslyšet. Z výrazů tváří a ze zaujetí, se kterým posluchači či posluchačky naslouchají mluvčím a horlivě pokyvují hlavami, usuzuji, že asi musí jít o sdělení dějinného významu. Zacinká zvonek, začíná píseň a teprve teď hovory utichají.

Mše končí, varhanice odehraje tři sloky písně, ornát otce Vladimíra mizí ve dveřích do před síně a do tónů dohry již zase hlaholí veselí. O tom, jak je to příjemné, nám v rozhovoru pro Vojtíka nedávno pověděla naše varhanice Kristýna.

Jsem rád, že v našem kostele je takové živé a mnohotvárné společenství. Nemám naprosto nic proti družným a veselým lidem. Možnou námitku, že „za to“ může náš kostel-nekostel, však předem odmítám. Nemůže. Jen to chce trochu sebekazně a ohledu na ostatní, trochu více úcty k sobě a k posvátnému místu, kde se setkáváme s Hostitelem nejdražším.

Vít Grec

Vzpomínka na Ivana Medka

Vzpomíná Hynek Krátký

V roce 1988 jsem mohl strávit pár jarních dní ve Vídni. Byla to doba, kdy jsme už prolamovali obruče strachu a zvyku, které nás svíraly. A tak jsem po předchozí domluvě s šéfredaktorem samizdatového Revolver Revue, vyzbrojen diktafonem a fotoaparátem, zamířil namísto prohlídky vídeňských pamětihodností na adresu Gunoldstrasse 12 na severním okra-

ji města, kde v desátém patře vysokého věžáku sídlila rakouská pobočka jedné z nejproslulejších „štvavých vysílaček“ – Hlasu Ameriky, v jejichž relacích (vždy večer o deváté hodině, pamatujete?) dosti často zazníval mezi škrábáním a hvízdáním komunistických rušiček nezapomenutelný hlas „Ivan Medek – Hlas Ameriky – Vídeň.“

Ivan Medek mě, neznámého mladíka z komunistického Československa, který ho požádal o rozhovor, tehdy přátelsky přivítal a pozval k sobě domů. Bylo to mé první osobní setkání s někým, kdo byl pro mne trochu jako mimozemšťan – tehdy nebylo myslitelné, aby se politicky aktivní emigranti ze Západu někdy mohli podívat do Čech, domů, a naopak každé setkání s nimi znamenalo pro československého občana riziko policejních výslechů. Pamatuji se, že jsme seděli u něj doma v kuchyni, venku svítilo jarní slunce, jeho žena Helena nám nabídla dobrý čaj, oba se živě zajímali o to, s čím z jim zapovězené země přicházím. Zaujaly mě tehdy jeho jasně modré oči, dýchala z nich energie, ale přitom klid a mír. Až později jsem se dozvěděl o historii jeho rodu, a podrobnosti o jeho osudu zde v komunistickém Československu, které opustil po pronásledování v roce 1978, a pochopil jsem lépe, odkud se brala ta vyrovnaná síla.

Pročítám si dnes řádky toho rozhovoru, starého již dvaadvacet let, a celou společenskou epochu. Zjišťuji, že již tehdy si Ivan Medek, který si nikdy nezádal s komunistickou stranou, uvědomoval, že vývoj v budoucím svobodném Československu nebude možné vrátit zpět do roku 1968. Jiným toto prozření trvalo po revoluci, která přišla půldruhého roku poté, několik let. Zaujalo mne také, že Ivan Medek, který byl vrstevníkem a přítelem zakladatelů Charty, tolik rozuměl tehdejšímu dvacetiletým, kteří v Československu zakládali svobodná sdružení, jež chtěla jít v leccems jinou cestou než Charta 77 (Nezávislé mírové sdružení, České děti).

Ten rozhovor, který jsem tehdy s Ivanem Medkem udělal, pak v RR nevyšel. Nevím vlastně ani proč, možná, že se věci u nás doma daly do pohybu a najednou měli ostatní redaktori plné ruce práce... Přišla revoluce, svoboda, Václav Havel prezidentem, návrat emigrantů, první volby. Ivan Medek se stal známou a zřejmě dosti mocnou politickou osobností v blízkém okolí Václava Havla. Již jsem se s ním nesetkal, neměl jsem tehdy ani příležitost, a trochu jsem se styděl.

Přešla řada let, a tehdejší události se zvolna staly historií. Dnes se na tehdejší dobu a na její aktéry díváme trochu jinak, než tehdy. A přece: Ivan Medek, který se během prvního porevolučního desetiletí ocitl také na výsluní moci a poct, zůstal v paměti zapsán jako jeden z mála slušných, skromných a poctivých politiků.

Vzpomíná Jana Klepková

Ivan Medek zemřel 6. ledna na svátek Tří Králů, neboli na Zjevení Páně. Znovu jsem si uvědomila, jak zvláštní jsou naše cesty a plány Boží s námi se všemi. Vzpomněla jsem si, jak jsem ho kdysi s obavami zastavila, stal se právě kancléřem Václava Havla, a poděkovala mu za statečnost, pevnost a rozvahu. Musela jsem to udělat. Srdečně se rozhlaholil a tu nebohou osobu v silných rozpacích před sebou potěšil ještě víc než ona v tu chvíli jeho.

Po celé dětství jsme poslouchali večer co večer s rodiči Hlas Ameriky. Ten poslech ze starého rádia byl v podstatě krušným bojem s rušičkami, ale naše snaha a vůle dozvídat se informace ze svobodného světa byla silná! A tak jsme napjatě naslouchali, nechali se rušit, a na závěr se jako vždy ozval jistý a pevný hlas „Ivan Medek – Hlas Ameriky – Vídeň.“ Okénko do světa svobody! Jistotu v hlase jsem vnímala ve svém osobním překladu jako „nic netrvá věčně, vydržte, jsme s vámi“. A Medkův hlas nás provázel i večer 17. listopadu. Přestože jsme mnohdy i s dětmi zvládli četné

demonstrace a manifestace, i s kočárkem byli pokropeni právě útočícím hasičským vozem, ten večer jsme připraveni nebyli. A opět nás ze židlí zvedl Ivan Medek informacemi z Národní třídy. Tentokrát jsme ho nenechali domluvit. Opustili jsme doma všechny spící děti a vyrazili do mrazivého večera – už se jen v tu chvíli radovat!

Naše první cesta za hranice po mnoha letech vedla do Vídně. A tak si říkám, je velmi dobré nikdy nezapomenout na tehdejší omezené možnosti a na pocit nezměrného štěstí, že se před námi konečně rozkládá ten velký svobodný svět informací a mnohých možností a šancí! Ivan Medek nám to může stále připomínat.

První ples druhé desítky třetího tisíciletí

Ano přátelé, už jsme zase plesali a pokud vám nadpis přijde poněkud zakuklený, šlo o jedenáctý ples našeho svatovojtěšského společenství. Načali jsme další desítku a musím říci, že šťastně. K tanci nám hrála naše nejoblíbenější kapela – Gambit trio Dany Jägerové – a věřte, že jsou stále lepší. Paní Jägerová se na naše plesy vždy těší a tentokrát byla více než jindy unesena z tanečních kreačí, které se odehrávaly na parketu. Nejméně polovina svatovojtěšských tanečnicků totiž absolvovala jarní či podzimní běh tanečních ve škole Arnošta a Marty Tomsových a bylo to znát. Tkáň střídala hokejku, nůžky zase okno (pro nezasvěcené: to jsou názvy různých tanečních figur). Na úvodní walz se parket okamžitě zaplnil, jak všichni chtěli vyzkoušet nové kreace. Samozřejmě neusneme na vavřínech, pokračovací kurz už se plánuje. Arnošt se spokojeně uculoval, pokud ovšem nevěřil s Martou po parketu, což bylo téměř pořád.

Ples tradičně zahájil Jan Verner na trubku a vstupní árii přednesla naše operní diva Lída Nováková. Nechybělo ani předtančení,

tentokrát v country stylu. Naše dvě starší děti nebyly dostatečně ve střehu a ve slabé chvíli se souhlasily, že budou předtančovat s námi. Choreografii vymyslela a předtančení nacvičila Zdeňka Pavlasová – a byl to moc pěkný nácvik – u krbu a s občerstvením. Příští rok doufáme, že Arnošt s námi, svými žáky, nacvičí předtančení v „Toms stylu“. Po desáté hodině nám zapěl kvartet členů Pražského komorního sboru, který měl i s hudebníky sedm členů – a zapěli krásně. Celé vystoupení má „na svědomí“ Eva Zbytovská, samozřejmě také od sv. Vojtěcha.

Všem, kteří jste přispěli k organizaci plesu moc děkujeme a už se těšíme na další ročník. Na závěr bych chtěla dodat, že jako vždy, výtěžek z plesu jde na nějaký bohumilý účel, tentokrát posíláme 6 000 Kč na pomoc zemětřesením těžce zkoušenému Haiti.

Katka Kufová

Přečetli jsme za Vás

Stanislava Vodičková:

Uzavírám vás do svého srdce

Mezi podzimní literární perly je možné zařadit nový životopis Josefa kardinála Berana. V roce 2008 byla sice vydaná publikace Bohumila Svobody a Jaroslava Polce s názvem „Kardinál Josef Beran – Životní příběh velkého vyhnance“, avšak monografie autorky Vodičkové a jejích spolupracovníků vydaná Ústavem pro studium totalitních režimů obecně známá fakta upřesňuje a hlavně doplňuje o dosud nepublikované archivní dokumenty – především z období týkajících se sledováním v exilu i v internaci. Kniha, neobyčejně dobře čtivá, se dotýká jeho rozhodnutí pro kněžství, vlivu rodiny, studentského období v Římě a celého jeho duchovního rozvoje. Podrobně se zabývá pobytem v nacistickém koncentračním táboře v Dachau a následně čtrnáctiletým nuceným pobytem v internaci, kam ho uvrhl pro změnu komunistický režim.

Knihu jsem vzala do ruky s velkou láskou. Nesu si v sobě dvě drobné vzpomínky na vzácného člověka Josefa Berana: tou první vzpomínkou je naše rodinná návštěva v jednom z nucených pobytů v Mukařově u Říčan. Můj otec mě desetiletou vzal za ruku a jeli jsme navštívit pana kardinála. Opravdu si nepamatuji, co přesně proběhlo. Avšak tatínek ho šel ujistit, že jsme s ním, neopouštíme ho, modlíme se za něj a vážíme si všeho těžkého, co kvůli národu podstupuje! Seděli jsme všichni tři vedle sebe na posteli ve skromném malém pokojíku, pozorovala jsem jeho potěšený výraz a ve mně po celý život zůstane obraz člověka plného pokory a jistoty v Boží plány. Táta mu pak vyprávěl o situaci v církvi v Praze.

V tu chvíli jsem netušila, že se spolu setkáme ještě jednou. Že zanedlouho v roce 1968 přijede z Říma navštívit tábor pražských skautíků v italských Tyrolích. Přijel se svým sekretářem. Stále malý postavou s pokorným úsměvem... Od nás na přivítanou dostal vavřínový věnec, se smíchem si ho posadil na hlavu a s nečekanou silou zaťal sekyru do připraveného špalku na znamení odhodlání k dobrým věcem – v době budoucí. Vzpomínám si, že jsme mu tenkrát tančili. Společně jsme zpívali skautské a rytmičké písně provázené kytarami a bendži a všechno se mu moc a moc líbilo. A nám také.

Monografie mimo jiné potěší i množstvím dobových dosud nepublikovaných fotografií a jiných archiválií. A součástí je dokonce i CD, na kterém je zachycený projev Josefa kardinála Berana ke smrti Jana Palacha. Ještě dodávám, že v publikaci najdete fotografie Arcibiskupského semináře a „našeho kostela“ v době, kdy byl jeho rektorem.

Dnes si můžete před budovou Arcibiskupského semináře prohlédnout nedávno instalovanou plastiku či spíše objekt kardinála od akademického sochaře Stanislava Hanzíka. Mimochodem: 25. ledna jsme vzpomněli 45. výročí jeho jmenování kardinálem.

A tak si při čtení této dobré knihy říkám, že má jistě naši církevní situaci „pod kontrolou“ a pošle dalšího následníka, který dokáže jednotit, smiřovat a hlavně milovat. Naše doba ho tolik potřebuje.

Jana Klepková

Strípky z tříkrálové sbírky

Letošní tříkrálová sbírka byla jiná, než v minulých letech. Má to na svědomí počasí – v Praze letos mrzlo, až praštělo, a bylo dost sněhu. Zkrátka pravé zimní počasí, takové, na které v Praze nejsme moc zvyklí. A neobvyklost vsudypřítomného mrazu, ulice plné chodců zachumláných do šál, čepic a zimních bot jaksi dávaly víc lidí dohromady. No a v takovém počasí, bradu ponořenou do límce pospíchá

pak člověk na Dejvické z metra ven do teplého domova, když tu najednou narazí na skupinu koledníků – tří králů, kteří trpělivě stojí na mraze s pokladničkami... Pára jim jde od úst, bílé královské hábity jsou navlečeny přes zimní bundy, a za nimi dospělý doprovod. Náš varhaník Pavel Vopařil pojal svou službu skutečně kreativně – v den, kdy mrzlo nejvíc, si vzal tenorsaxofon, stojan na noty, manželku s nejmladší dcerou a společně s koledníky vytvořili před trafikou v podchodu živý obraz, ne nepodobný betlémské scéně.

V letošní tříkrálové sbírce se u sv. Vojtěcha vybralo rekordních 35 095 Kč. A tak všem

koledníkům patří letos víc než jen tradiční dík: jejich koledování je totiž stálo větší obětí, a mělo také větší ohlas mezi lidmi – a tím nemyslím jen to, kolik se jim podařilo vybrat, ale i to, že dotvořili to zvláštní kouzlo vánoc, kdy lidé vzdor všemu kolem mají k sobě blíže.

Hynek Krátký-

Aktuálně: sbírka na Haiti

Při celostátní sbírce na pomoc obětem zemětřesení na Haiti se minulou neděli u sv. Vojtěcha vybralo neuvěřitelných 47 130 korun. Všem dárcům upřímné díky. Pokud byste i nadále chtěli finančně pomoci záchraným a renovačním pracem, můžete využít následujících možností:

- *Charita Česká republika* otevřela sbírkový účet 35-1868350237/0100, variabilní symbol 99999. Do sbírky je možné přispět také odesláním dárcovské SMS ve tvaru DMS HAITI na číslo 87777 (jedna DMS stojí 30 Kč, na pomoc Haiti tak přispějete 27 Kč). Výše uvedenou veřejnou sbírku i humanitární pomoc bude jménem

Charity ČR provádět Arcidiecézní charita Olomouc.

- *Člověk v tísni* – Přispívat lze přímo na konto sbírky SOS Haiti 40954095/0300, prostřednictvím dárcovské SMS ve tvaru DMS SOSHAITI na číslo 87777 nebo přispět okamžitě online přes systém PaySec.
- *Adra* otevřela účet 40284028/0300, variabilní symbol 391. Přispívat lze i pomocí mobilu zasláním dárcovské SMS ve tvaru DMS ADRA na číslo 87777.

Společenství maminek se znovu rozjíždí!

Zveme všechny maminky (malých) dětí do nově se rozjíždějícího společenství. A to nejen ty, které už chodily dříve, nové tváře budou také vítány! Cílem setkávání je se seznámit, podělit o zkušenosti, radosti i starosti, a také se společně pomodlit, to vše za doprovodu našich ratolestí. Setkání bude probíhat v našem kostele každou první a třetí středu v měsíci od deseti hodin (zhruba do půl dvanácté).

za společenství Marcela Grecová

Program Pastoračního střediska na únor 2010

pondělí	1.	19.00	Kurz pro služebníky eucharistie (3/4) *; Mons. doc. Aleš Opatrný; PS
úterý	2.	19.30	Příprava na život v manželství (4/8) *; CPR
středa	3.	10.00	Společenství maminek s dětmi; DS
úterý	9.	19.30	Příprava na život v manželství (5/8) *; CPR
středa	10.	9.30	Akademie nejen pro seniory; jáhen Ing. Mgr. Martin Opatrný: Direktář o lidové zbožnosti
čtvrtek	11.	14.00	Zábavné předmasopustní odpoledne; žáci církevních škol AP; AP
pondělí	15.	19.00	Kurz pro služebníky eucharistie (4/4) *; jáhen Ing. Mgr. Martin Opatrný
úterý	16.	19.30	Příprava na život v manželství (6/8) *; CPR
středa	17.	10.00	Společenství maminek s dětmi; DS
pátek	19.	20.00	Modlitba Taizé; DS
úterý	23.	19.30	Příprava na život v manželství (7/8) *; CPR
středa	24.	9.30	Akademie nejen pro seniory; P. ThLic. Jordán Vinklárek OP: O lidské duši

* jen pro přihlášené; CPR – Centrum pro rodinu; DS – Duchovní správa; AP – Arcibiskupství pražské

Postní doba u svatého Vojtěcha 2010

Letos připadá Popeleční středa na 17. února. Mše svatá s udílením popelce bude v 17.30. Je to den přísného postu.

V sobotu před první nedělí postní (20. února) bude od 9.00 **postní duchovní obnova** pro naše společenství. Průvodcem nám bude P. Petr Havlíček SJ.

V postní době budou také dvě **přednášky**: ve středu 3. března v 19.00 Mons. Aleš Opatrný: „Kněz, služebník svátostí“ a ve středu 10. března v 19.00 P. Vojtěch Kodet: „Kněz, služebník slova“.

Příprava dětí na první přijetí svátosti smíření bude probíhat vždy v neděli po mši

svaté (21. 2., 28. 2., 14. 3. a 21. 3.). První přijetí svátosti smíření proběhne v sobotu 27. března v 11 hod.

Příprava dětí na první svaté přijímání bude probíhat vždy v neděli po mši svaté (25. 4., 9. 5., 16. 5. a 30. 5.). První svaté přijímání proběhne v neděli 6. června při mši svaté v 10 hod.

Náš katechumen v postní době projde třetí, čtvrtou a pátou nedělí postní skrutinií a v dalších předepsaných dnech pak ostatními obřady, při kterých vrcholí jeho příprava ke křtu. O velikonoční vigilii pak bude pokřtěn a biřmován.

Příležitost k přijetí svátosti smíření

po	22. 3.	16.00	děti do 10 let
út	23. 3.	17.30	mládež
po	29. 3.	18.00	především dospělí
st	31. 3.	18.00	především dospělí
so	3. 4.	9.00	všichni (do 11.00)

Obřady Svatého týdne

ne	28. 3.	Květná neděle	10.00	mše svatá a průvod s ratolestmi
čt	1. 4.	Zelený čtvrtek	19.30	mše svatá na památku Večeře Páně
pá	2. 4.	Velký pátek	17.30	obřady (den přísného postu)
so	3. 4.	Bílá Sobota	8.00	denní modlitba církve, ranní chvály a modlitba se čtením
			9.30	první část udílení svátosti křtu našemu katechumenovi
			21.00	Velikonoční vigilie
ne	4. 4.	Zmrtvýchvstání Páně	10.00	mše svatá s žehnáním pokrmů

Svátky v tomto období

út	2. 2.	Svátek Uvedení Páně do chrámu	17.30	mše svatá
čt	25. 3.	Slavnost Zvěstování Páně	17.30	mše svatá
ne	25. 4.	Svátek sv. Vojtěcha	10.00	poutní mše svatá (za pátek 23. 4.)
čt	13. 5.	Slavnost Nanebevstoupení Páně	17.30	mše svatá

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Kolejní 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.

REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Hynek Krátký, Katka Kuřová

Príspevky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce.

Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu čísla je 5 Kč.